

- 2) Czy opłaty lub składka, które mogą być nałożone w celu finansowania organu nadzorującego w rozumieniu art. 11 ust. 5 dyrektywy 2009/12 muszą odnosić się jedynie do konkretnych usług i kosztów – w każdym razie niewskazanych w dyrektywie – czy też nie wystarcza, że odnoszą się one do kosztów operacyjnych organu, wykazanych w budżetach przedstawionych organom rządowym i kontrolowanych przez nie?
- 3) Czy art. 11 ust. 5 dyrektywy 2009/12 należy interpretować w ten sposób, że opłaty mogą być nakładane wyłącznie na podmioty mające siedzibę w państwie, które ustanowiło organ lub podmioty zarejestrowane na podstawie prawa tego państwa, oraz czy może to mieć zastosowanie również w przypadku składek pobieranych na cele funkcjonowania organu?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/12/WE z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie opłat lotniskowych (Dz.U. 2009, L 70, s. 11).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione
(Włochy) w dniu 30 marca 2023 r. – AX**

(Sprawa C-208/23, Martiesta (¹))

(2023/C 189/33)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AX

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 2 i 3 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW w sprawie europejskiego nakazu aresztowania (²) należy interpretować w ten sposób, że organ sądowy wykonujący nakaz powinien odmówić lub, w każdym razie, odroczyć przekazanie kobiety w ciąży lub matki mieszkającej z małoletnimi dziećmi?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, czy art. 1 ust. 2 i 3 oraz art. 3 i 4 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW są zgodne z art. 3, 4, 7, 24 i 35 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, również w świetle orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i tradycji konstytucyjnych wspólnych dla państw członkowskich, w zakresie, w jakim nakazują one przekazanie kobiety w ciąży lub matki powodując zerwanie więzi z małoletnimi dziećmi, z którymi ona zamieszkuje, z pominięciem „best interest of the child” (najlepszego interesu dziecka)?

(¹) Nazwę niniejszej sprawy stanowi nazwisko fikcyjne. Nie odpowiada ono rzeczywistemu nazwisku żadnej ze stron postępowania.

(²) Decyzja ramowa Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L 190, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 31 marca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Portugalska

(Sprawa C-210/23)

(2023/C 189/34)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Caro de Sousa i M. Noll-Ehlers, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie dokonując prawidłowej transpozycji art. 2 ust. 4, art. 4 ust. 5 lit. b), art. 6 ust. 2 lit. d), art. 8a ust. 4 i art. 4 ust. 3 w związku z pkt 2 lit. b) i c) ppkt (vi) załącznika III do dyrektywy 2011/92/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko ⁽¹⁾, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/52/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. ⁽²⁾, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy dyrektywy 2011/92/UE.
- Obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że Republika Portugalska nie dokonała prawidłowej transpozycji do portugalskiego porządku prawnego szeregu artykułów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/52/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. (zwanej dalej, w zaktualizowanej i skonsolidowanej wersji, „dyrektywą”). W dniu 11 października 2019 r. Komisja skierowała do Republiki Portugalskiej wezwanie do usunięcia uchybienia. Następnie w dniu 12 listopada 2021 r. do Republiki Portugalskiej przesłano uzasadnioną opinię. Komisja wnosi obecnie niniejszą skargę w oparciu o następujące zarzuty:

- Republika Portugalska naruszyła art. 2 ust. 4 dyrektywy, nie ograniczając w odniesieniu do procedur oceny oddziaływania na środowisko (zwanej dalej „OOŚ”) wynikającego z tego przepisu wyłączenia do przypadków, w których zastosowanie przepisów [dyrektywy] mogłoby mieć szkodliwy wpływ na cel przedsięwzięcia.
- Republika Portugalska naruszyła art. 4 ust. 5 dyrektywy, przewidując, że niektóre przedsięwzięcia nie podlegają OOŚ, jeżeli organ oceniający nie wyda opinii w ustawowym terminie w przedmiocie poddania tych przedsięwzięć OOŚ.
- Republika Portugalska naruszyła art. 6 ust. 2 dyrektywy, nie przewidując, by ogół społeczeństwa był informowany za pomocą właściwych środków, gdy tylko można zasadnie tego oczekiwać, o charakterze możliwych decyzji lub, w stosownych przypadkach, o projekcie decyzji OOŚ.
- Republika Portugalska naruszyła art. 8a ust. 4 dyrektywy, nie przewidując, że rodzaje parametrów, które mają być monitorowane, oraz okres monitorowania, określone w decyzji zezwalającej na przedsięwzięcie, muszą być proporcjonalne do charakteru, lokalizacji i wielkości przedsięwzięcia oraz do znaczenia jego oddziaływania na środowisko.
- Republika Portugalska naruszyła art. 4 ust. 3 dyrektywy w związku z pkt 2 lit. b) załącznika III do tej dyrektywy, nie włączając „dostępności” zasobów naturalnych jako istotnego kryterium dla ustalenia, czy przedsięwzięcie powinno zostać poddane OOŚ.
- Republika Portugalska naruszyła art. 4 ust. 3 dyrektywy w związku z pkt 2 lit. c) ppkt (vi) załącznika III do tej dyrektywy, nie odwołując się do „przepisów unijnych” lub do obszarów „co do których uznaje się, że nie są już zachowane te normy” przy wyliczeniu elementów istotnych dla określenia obszarów, na których zdolność absorpcji środowiska naturalnego powinna być oceniana jako istotne kryterium dla ustalenia, czy przedsięwzięcie powinno zostać poddane OOŚ.

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 26, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2014, L 124, s. 1.

Odwołanie od postanowienia Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 7 lutego 2023 r. w sprawie T-81/22 Euranimi/Komisja wniesione w dniu 17 kwietnia 2023 r. przez European Association of Non-Integrated Metal Importers & distributors (Euranimi)

(Sprawa C-252/23 P)

(2023/C 189/35)

Język postępowania: angielski

Strona

Wnosząca odwołanie: European Association of Non-Integrated Metal Importers & distributors (Euranimi) (przedstawiciele: M. Campa, D. Rovetta, V. Villante, avvocati, P. Gjørtler, advokat.)